

МОМА И СЛАВЕЙ

(Н А Р О Д Н А)

Седи мома въ градинчица,
Въ градинчица подъ дялчица,
Да си везе шить ржавъ;
Хемъ си везе хемъ си пѣе
Една пѣсень, чудна пѣсень:
Кой де зачу, тамъ застана,
Да послуша тази пѣсень,
Тази пѣсень чудна пѣсень!
Де я зачу сиви славей,
Че си фрѣкна и подфрѣкна,
Че си кацна въ моминъ двори,
Въ моминъ двори, въ градинчица,
Въ градинчица на дялчица,
Па си дума сиви славей:
— Ой те тебе, малка моме,
Хай да пѣемъ, надпѣваме
Ако ли ме ти надпѣнешъ,
Ще ми срѣжешъ дѣсно крилце,
Ако ли те азъ надпѣя
Ще ти взема везанъ ржавъ.
Пѣли малко, пѣли много,
Два дни, три дни и три ноци;
Сиви славей гласъ изгубва,
Малка мома гласъ добива,
Надпѣла го малка мома.
Милно дума сиви славей:
— Ой те тебе, малка моме:
Не ми рѣжи дѣсно крилце!
Азъ ще фрѣкна и подфрѣкна,
Че ще кацна въ градинчица,
Въ градинчица на дялчица,
Че ще свия вито гнѣздо,
Че ще снеса дребни яйца,
Ще измѣтя пѣстри пилци,
И на тебъ едно ще дамъ,
Да ти пѣе сутринъ рано,
Сутринъ рано на ставане,
Вечеръ късно на лѣгане.

